

ЯКБИ НЕ ВІЙНА...

ОЛЕНА ОСТРОГЛЯД

Коли б не жорстока війна,
Не займались би в місті склади.
Якби не злодюга вона,
Не було б у нас з вами біди.

І на голови мирних людей
Не летіли б щоночі снаряди,
Не було б і тих клятих смертей,
І не рвались би в полі заряди.

Не палили би ясних очей
У дитячих долонях гранати.
Досипали б тоді і ночей
Не в окопах, а вдома, солдати.

І дружина з малими дітьми
Не зосталась би, мабуть, сама.
Не тужила б тоді в самоті
З горя мати, якби не війна...

Вірш АЛІНА МАЛАЦКОВСЬКА «МИ НЕ ЧЕКАЛИ ЦЮ
ВІЙНУ»

Ми не чекали цю війну і не просили.
Жили собі, і мріяли, й навчались.
Та раптом закружляли чорні сили,
І навпіл вся земля розпалась.

На нас, як грім, війна зійшла,
Покрила смутком і туманом.
У кожен дім вона прийшла,
Смертельним поючи дурманом.
Дітей чимало зсиротила,
Залишила немало вдов,
Добра нікому не зробила
Та зруйнувала сотні доль.

Ми всі за мир на цій землі!
Ми хочем довго й мирно жити!
Дитинства хочемо собі!
В навчанні, а не в полум'ї, горіти!

АНАСТАСІЯ СИДОРОВА

ОБЕЛІСКИ

Промайнули літа, відшуміли бої.
І кіно про війну лиш на дисках.
Та стоять у віках, ніби ті вартові,
По українській землі ОБЕЛІСКИ.

Сотні тисяч імен, накарбованих в бронзі й граніті,
І мільйони сердець, що забрала та клята війна.
Їм ніколи уже не сміятись, не плакати, не жити...
А було б все інакше, якби не вона.

Я не знала війни. І пізнати її я не хочу.
Хай живе щира пам'ять пройдешних віків.
І в священні місця наші діти хай їдуть охоче,
Несучи естафету дідів, прадідів і батьків.

Хай стоять. І не збільшиться їх анітрішки!
Хай нагадують всім: не убий, не вкради, не скаліч.
Гіркий спомин війни- гордовиті, стрімкі ОБЕЛІСКИ,
Як солдати надій: навіки, назавжди, пліч о пліч!

СОБОЛЬ ДАР Я

«ХАЙ ПРИЙДЕ ЩАСТЯ»

Блакитне небо й ниви в золотім колоссі,
Безмежний степ та гори-терикони.
Це все на СХОДІ, на моїм ДОНБАСІ,
Це Батьківщини дорогі простори.

І це- мій дім і тут –моя країна.
Зроста тут хліб, вугілля добувають.
Зі Сходу починається ВКРАЇНА,
Тут сонце першими стрічають.

Ми всім пишались і гордились,
Але війни тяжка рука
Порозкидала тут могили,
Та ллється сліз гірка ріка.

АЕРОПОРТ і МІСТ у ЩАСТІ,
І СЛАВ ЯНСЬК, що горів в пітьмі,
Котли криваві, бід напасті
І СВАТОВОГО чорні дні.

Я вірю: скоро все скінчиться.
Настане край сльозам і пеклу.
І СХІД мій знову відродиться,
І прийде рай на рідну Землю!

АЛЛА ОЛЕКСАНДРІВНА ШМАТ

МАТЕРІ

*Так боляче...І за ніч посивіли скроні,
Як син сказав, що піде на війну.
І марно відмовлять, бо ще відколи
Виховувала так. Мов на біду.*

*Не може син пройти повз чуже горе.
Та що казати?-Сама завжди така.
І як з цим жити?Й не показати нікому,
Який нестерпний біль і кожна ніч тяжка!*

*Єдина втіха-невгамовні внуки
Та купа різних справ, щоб не гнітить себе.
А думка лиш одна: коли тебе діждусь я,
Коли, синочку любий ,мені стрічать тебе?*

*Тож зглянтесь, люди, в кожного ж бо-мати!
Щоб пізно не було для каяття.
Зробіть, щоб не прийшлося їй зустрічати
З війни синів.*

ПАНУЄ ХАЙ ЖИТТЯ!

Людмила Черкесова

НІ !- ВІЙНІ

В Україні йде війна,
Жорстока й холодна
Не потрібна нам вона,
Кістлява й голодна.

Не повинні діти в снах
Від страху кричати,
Не повинна мати сина
У бій проводити.

Хай злітають голуби
У яснеє небо,
Квітнуть хай завжди сади,
Нам біди не треба.

Скажем разом: «НІ! – ВІЙНІ»,
Горя й бід не зречемось.
І всім миром на Землі
За руки візьмемось.

ВАЛЕРІЯ ОВЧАРЕНКО

ОЧІ ВІЙНИ

Чи ви бачили очі дітей,
Що пройшли через пекло війни?
Що в підвалі десятки ночей
Відганяли солодкії сни?

Чи ви бачили сиву голівку,
Що схилилась над братом в рову?
Чи ви бачили сльози у вічках,
Які батька вели на війну?

Що zostались без татка і неньки,
Що два роки уже в чужині,
А вони ж бо ще зовсім маленькі,
Але гарт прийняли на війні.

Дай же, БОЖЕ, не бачить ніколи
Над могилою зграйку дітей.
Хай віднині й довіку нікому
Не стрічать тих дитячих очей.

ВОЛОНТЕРАМ

Анастасія Мартиненко

В буремний час, в жорстокі наші дні,
Гадаю, що назавжди відтепер
З явилась, щоб прикрасить чорні будні
Робота нова, словом, волонтер.

Вони повсюди і в жару, і в холод.
Лікують, доставляють, дістають.
Перебороли і хвороби, й голод,
І дітям радість від душі несуть.

В біді порадять, в скруті допоможуть.
Життя їх зовсім навіть непросте.
Але вони по-іншому не можуть
Бо, кажуть, мають серце золоте.

І зараз справи важливішої немає:
Підтримувать військових, дітвору.
Так хай їм Бог завжди допомагає
Служити вірі, правді та добру.

ПАМ'ЯТАЙМО

Альона Єсауленко

Схиляєм голови над тими,
Хто піднявся в небо,
На крилах ангела
Літа тепер над нами.
Земного їм нічого
Вже не треба.
А пам'ять про яких-
Навіки з нами.
Не зітруть роки
Ні біди, ні горя.
Не зітруть ран,
Кривавих сліз.
Не зітруть пролітої крові,
Нещастя, що панує скрізь.
Хай же пам'ять людська
Переможе все зло,
Хай всі війни
Відходять в минуле.
Щоб у світі завжди
Панувало добро,
Всі нещастя щоб
Люди забули !

Послання воїнам

Шановні воїни, звертається до вас
ПІДГОРІВСЬКОЇ школи восьмий клас
Ми-діти УКРАЇНИ, ми-східняни.

І поруч з нами другий рік воєнні драми.

Ми миру хочемо, порядку,

Щоб люди всі жили в достатку.

Щоб не стріляли наших рідних

Ні в центрі, ні в районах східних.

Солдат і воїн повсякчас

На варті миру дбав про нас.

І добра слава про солдат-на крилах в

То не дарма про вас говорять:

ВОЇН СВІТЛА!

Ми прагнемо миру у державі, не

стражд

Тож захистіть нас від війни, любі

СОЛДАТ

ЗІ СВЯТОМ!

На біду діти реагують першими. Їх емоції непідвладні ніяким нормам, правилам, канонам.

Сьогодні серця дітей вражені та зранені подіями страшного сьогоднішнього дня.

Крик юної душі не зупинити, не заглушити. І відлунюється він зовсім недитячими малюнками та віршами.